

Joels bok och den laodiceiska sjundedagsadventistkyrkan - Nummer sju

Jeff Pippenger

2025-12-09

Talet sju

I de första artiklarna tog vi med det avsnitt ur The Desire of Ages som behandlar hur Kristus framställer liknelsen om vingården för de trätlystna judarna. Liknelsen om vingårdssången är också Moses' och Lammets sång, vilken de etthundrafyrtiofyra tusen sjunger, och inspirationen underrättar oss om att en "sång" i profetian representerar en "erfarenhet". De etthundrafyrtiofyra tusen följer Lammet varthelst Han går, och därför kommer de att genomgå samma erfarenhet som Kristus och Moses. Kristus, såsom omega i det forntida Israels profetiska historia, och Moses, alfa i det forntida Israels profetiska historia, levde båda under parallella perioder då ett tidigare förbundsfolk blev förbigånget och ett nytt förbundsfolk blev utvalt. De etthundrafyrtiofyra tusen sjunger Moses' och Lammets sång genom att erfara en historia då ett tidigare förbundsfolk blir förbigånget — medan Herren ingår förbund med sitt slutliga förbundsfolk.

Profetiskt sett, när Kristus framställde liknelsen, motsvarar detta Petrus när han tilltalade de tvistlystna judarna på pingstdagen. I den slutliga krisen representerar Jesus, när han framställer liknelsen för de tvistlystna judarna, dem som sjunger vingårdens sång för Efraims druckna. Petrus frambär samma sång på pingstdagen; endast sjunger han den i Joels tonart. Vingårdens sång är sången om ett tidigare förbundsfolk som blir skilt från Herren under samma tid som ett nytt förbundsfolk blir förenat med Herren i äktenskap. De jungfrur som blev besvikna och gick in i fördröjningstiden väntade på bröllopet, och den fullkomliga uppfyllelsen skulle vara att de väntar på beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen.

Joels bok inleds med att dess första kapitel beskriver hur Guds vingård har blivit förstörd av dem som dricker vin och starka drycker, vilka har fått det "nya vinet" avskuret från sina munnar. Så snart Jesus hade underrättat judarna om att deras rike skulle tas ifrån dem och ges åt en skara vingårdsmän som skall bära fram vingårdens äkta frukter, bytte Jesus spår och hänvisade till hörnstenen i templet som hade åsidosatts men som var bestämd att bli huvudstenen. Begynnelsen skulle upprepas i slutet, och när denna sanning framläggs framställs den som "underbar".

"Principen om första omnämnande" i Guds Ord upplyser oss om att eftersom Joel först behandlar förstörelsen av vingården, utgör detta den främsta punkten i hans vittnesbörd. Joel står inte ensam, ty varje större profet inleder sitt vittnesbörd med att behandla Israels synder och förlorade tillstånd.

I Jesaja tjugooåta framställs de "bespottande män som råda" över "Jerusalem" som "Efraims drinkare" och som "högmodets krona". "Krona" betecknar ledarskap och "högmod" betecknar en satanisk karaktär.

De druckna ställs i kontrast till kvarlevan ("återstoden"), som blir Guds "ära-krona", ty under det sena regnet upprättar Herren sitt "härlighetens rike", förebildat av att Han upprättade "nådens rike" vid korset. Nådens rike vid korset är en förebild på härlighetens rike vid söndagslagen.

Det senare regnet började den 11 september, när beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen och även domen över de levande började. Under beseglingstiden började den helige Andes utgjutelse den 11 september, när Jesus utandades några få droppar. Det är grunden, och den helige Andes utgjutelse vid midnattsropet är slutstenen. "Förunderlig" är en symbol för perioden av Andens utgjutelse från "11 september till söndagslagen."

Den parallella, men motsatta symboliken i att "kronan" representerar ledarskap framställs i berättelsen i Jesaja tjuogoåtta, när de druckna som styr Jerusalem blir förbigångna och ledarskapet för Guds kyrka ges åt kvarlevan. Detta illustrerar liknelsen om vingården. Den drucknes krona tas bort, och de etthundrafyrtiofyra tusen är därefter den krona som representerar Kristi rike. Jesaja lär ut samma sanning i kapitel tjugotvå, när Sebna kastas bort till ett avlägset land och ersätts av Eljakim. Vare sig det är Efraims druckna eller Sebna i kapitel tjugotvå, representerar de båda att ledarskapet för Guds folk under det förra förbundet blir förbigånget.

Sakarja identifierar det triumfartade intåget, som också är Midnattsropet, och de verser som följer överensstämmer med Jesaja genom att identifiera Guds folk som en krona.

Fröjda dig storligen, du Sions dotter; jubla, du Jerusalems dotter: se, din Konung kommer till dig: han är rättfärdig och har frälsning; ödmjuk är han och rider på en åsna, på en åsninnas föl. Och jag skall utrota vagnen ur Efraim och hästen ur Jerusalem, och stridsbågen skall utrotas; och han skall tala frid till hednafolken, och hans herradöme skall sträcka sig från hav till hav och från floden intill jordens ändar.

Och dig gäller detta: genom ditt förbunds blod har jag låtit dina fångar gå ut ur den grop där inget vatten finns.

Vänd om till fästet, ni hoppets fångar; redan i dag förkunnar jag att jag skall vedergälla dig dubbelt. När jag har spänt Juda som min båge, fyllt bågen med Efraim och rest upp dina söner, o Sion, mot dina söner, o Grekland, och gjort dig lik en väldig mans svärd.

Och Herren skall bli sedd över dem, och hans pil skall fara fram såsom blixten; och Herren Gud skall stöta i basunen och dra fram i söderns virvelvindar. Herren Sebaot skall försvara dem; och de skall förtära och kuva med slungstenar; och de skall dricka och föra oväsen såsom av vin; och de skall bli fyllda såsom offerskålarna, såsom altarets hörn. Och Herren deras Gud skall på den dagen frälsa dem såsom hjorden av sitt folk; ty de skall vara såsom stenarna i en krona, upphöjda såsom ett baner över hans land. Ty hur stor är inte hans godhet, och hur stor är inte hans skönhet! Säd skall ge de unga männen glädje, och nytt vin jungfrurna. Sakaria 9:9–17.

Vers elva (9/11) säger: "Också dig gäller detta: genom ditt förbunds blod har jag låtit dina fångar fara ut ur brunnen där inget vatten finns." Kristus bekräftade förbundet med många under en vecka, och veckan började vid Hans dop. Under tre och ett halvt år vandrade Kristus bland människorna,

och under den avslutande delen av dessa tre och ett halvt år uppfyllde Kristus Sakarjas förutsägelse, som utpekar Messias triumfart in i Jerusalem. Midnattsropet inledde en period som ledde till Kristi död, begravning och uppståndelse. Kristi dop representerar Hans död, begravning och uppståndelse, så början och slutet på perioden om tre och ett halvt år är desamma.

Kristi dop typifierar 11 september, och 11 september markerar början på en period som slutar vid söndagslagen. Den 11 september började det sena regnet att stänka, och vid söndagslagen utgjuts det utan mått, såsom det förebildas av att Kristus andades på lärjungarna några få regndroppar i förväg om utgjutelsen vid pingsten.

Sakarja 9:11 sammanfaller med 11 september och även med Midnattsropet, som leder fram till söndagslagen. Vid 11 september anlände det laodiceiska budskapet som närvarande sanning, såsom det hade gjort 1856 och 1888. Det laodiceiska budskapet ges till människor som inte är medvetna om att de är döda. De befinner sig i en ”grav” utan något budskap om det sena regnet, ty deras grav har inget vatten. Om Laodicea bara ville svara på hjärtats knackning, skulle Herren lyfta dem upp ur graven, ty ända till dess att nådatiden avslutas vid söndagslagen är de ”hoppets fångar”.

Och också dig gäller detta: genom ditt förbunds blod har jag släppt dina fångar ut ur den vattenlösa gropan. Vänd tillbaka till fästningen, ni hoppets fångar. Redan i dag förkunnar jag att jag skall vedergälla dig med dubbelt. Sakarja 9:11, 12.

11 september gav kraft åt det budskap som anlände 1989. Det budskapet är den tredje ängelns budskap, men inom den milleritiska reformrörelsens struktur och terminologi markerade 1989 den första ängelns ankomst. Den första ängelns budskap gavs kraft den 11 augusti 1840 genom uppfyllelsen av en profetia rörande islam, och detta visar att den tredje ängelns ankomst år 1989 skulle ges kraft genom uppfyllelsen av en profetia rörande islam.

När profetian om islam bekräftades den 11 augusti 1840 steg ängeln i Uppenbarelseboken tio ned och förebildade därmed nedstigandet av ängeln i Uppenbarelseboken arton den 11/9. Bemyndigandet av den första ängeln år 1840 och bemyndigandet av den andra ängeln år 1844 förebildar båda bemyndigandet av den tredje ängeln den 11/9. Den 18 juli 2020 var den andra ängelns ankomst, såsom förebildad genom milleriternas första besvikelse den 19 april 1844. Historierna om bemyndigandet av den första och den andra ängeln i milleritrörelsens historia, liksom även historien om bemyndigandet av den tredje ängeln den 11/9, utgör vittnesbörd om bemyndigandet av Midnattsropets budskap, som anlände i juli 2023.

Beseglingens tidsperiod börjar den 11 september och slutar vid söndagslagen. Den börjar med att Kristus andas några få droppar av det sena regnet och slutar med eldstungor som bär ett budskap till världen vid pingsten. Petrus identifierade pingsten som en uppfyllelse av Joel. Eftersom detta är sakens faktiska förhållande, fastslår det att Kristi andedräkt också var en uppfyllelse av Joel, ty pingstsäsongen har en bestämd början och ett bestämt slut som visar att alfa också är omega. På Kristi uppståndelses dag frambars förstlingsoffret av korn, och femtio dagar senare, vid pingsten, bars förstlingsoffret av vete fram. Den 11 september är en förebild på midnattsropet som kommer strax före och leder till söndagslagen. Den fullkomliga uppfyllelsen av Sakarja 9:9:s framställning av midnattsropet är efter juli 2023.

Fröjda dig storligen, du Sions dotter; jubla, du Jerusalems dotter: se, din Konung kommer till dig: han är rättfärdig och har frälsning; ödmjuk och ridande på en åsna, på en åsninnas föl.
Sakarja 9:9.

Så instämmer Sakarja i Jesajas symbolik om att Guds folk är en krona, men han tillägger att kronan också är baneret när han nedtecknade: ”ty de skall vara såsom stenarna i en krona, upplyfta såsom ett baner över hans land”, och Sakarja återger vidare den glädje som är förknippad med Joels symboler ”säd” och ”nytt vin”, genom att säga: ”säden skall göra de unga männen glada, och det nya vinet jungfrurna.” När vi betraktar skildringen av Efraims drinkare i kapitel tjugoåtta, lägg då märke till att detta är det bibliska kapitel som identifierar ”vilan och vederkvickelsen”. Detta är ett av de främsta skriftställena i Skriften angående det sena regnet, så dessa drinkare i Efraim måste vara samma druckna män som Joel talar om.

Ve över högmodets krona, över Efraims drinkare, vilkas härliga skönhet är en vissnande blomma, där den sitter på huvudet av de feta dalarna hos dem som är övervunna av vin! Se, Herren har en som är mäktig och stark, lik en hagelstorm och en förödande storm, lik en flod av väldiga vattenmassor som svämmar över; med hand skall han kasta den till jorden. Högmodets krona, Efraims drinkare, skall trampas under fötter. Och den härliga skönheten, som sitter på huvudet av den feta dalen, skall bli en vissnande blomma, lik den tidiga frukten före sommaren; när den som ser den får syn på den, slukar han den genast, medan den ännu är i hans hand. På den dagen skall Herren Sebaot vara en härlighetens krona och en skönhetens diadem för återstoden av sitt folk, och en rättens ande för den som sitter till doms, och en styrka för dem som driver striden tillbaka till porten. Men också dessa har farit vilse genom vin, och genom stark dryck kommit ur vägen; prästen och profeten har farit vilse genom stark dryck, de är uppslukade av vin, de har kommit ur vägen genom stark dryck; de far vilse i synen, de stapplar i domen. Ty alla bord är fulla av spyor och orenlighet, så att ingen plats är ren. ...

Stanna upp och förundras; ropa ut, ja, ropa: de är druckna, men inte av vin; de raglar, men inte av starka drycker. Ty Herren har utgjutit över er en djup sömns ande och tillslutit era ögon; profeterna och era styresmän, siarna, har han övertäckt. Och hela synen har för er blivit såsom orden i en förseglad bok, vilken man räcker åt en lärd och säger: ”Läs detta, jag ber dig”; och han säger: ”Jag kan inte, ty den är förseglad.” Och boken räcks åt den som inte är lärd, och man säger: ”Läs detta, jag ber dig”; och han säger: ”Jag är inte lärd.”

Därför sade Herren: Eftersom detta folk nalkas mig med sin mun och ärar mig med sina läppar, men håller sitt hjärta långt ifrån mig, och deras fruktan för mig är ett inlärt människobud, därför skall jag än en gång handla på ett förunderligt sätt med detta folk, ja, på ett högst förunderligt sätt; ty deras visas vishet skall förgås, och deras förståndigas förstånd skall döljas. Ve dem som i djupet söker dölja sina rådslag för Herren, vilkas gärningar sker i mörkret, och som säger: Vem ser oss? och vem känner oss? Hur förvända är inte era tankar! Skall krukmakarens lera räknas lika med krukmakaren? Skall verket säga om honom som gjorde det: Han har inte gjort mig? Eller skall det som formats säga om honom som formade det: Han förstod ingenting? Jesaja 28:1–8; 29:9–16.

Herren skall utföra ett "underbart verk" bland Efraims drinkare, när han tar bort deras vishet och förstånd, just de två element som är förknippade med att förstå kunskapsökningen när ett profetiskt budskap öppnas. Det är de visa som förstår. En del av det "underbara verket" är att avlägsna den kunskap som lejonet av Juda stam öppnar från Efraims drinkares sinnen. Åtskillnaden mellan de visa och de ogudaktiga är en del av Herrens "underbara verk". Det är det eviga evangeliet. Efter att Kristus hade lett de trätlystna judarna genom liknelsen om vingården och därigenom fångat dem så att de uttalade sin egen dom, ställde han en fråga ur Psalm 118:

Den sten som byggnadsmännen förkastade har blivit en hörnsten. Detta är Herrens verk; underbart är det i våra ögon. Detta är den dag som Herren har gjort; låt oss jubla och glädjas i den. Psaltaren 118:22–24.

Herren skall utföra "ett förunderligt verk och ett under" över Efraims drinkare, och det innefattar att ta ifrån dem förmågan att känna igen sanningen. "Hörnstenen" är förunderlig i ögonen på dem som äger Joels "nya vin".

De druckna kan inte läsa den bok som är förseglad, vare sig det gäller ledarskapet, representerat som "de lärda", eller lekmännen, representerade av "de olärda". Det är omöjligt för de druckna att rätt förstå Skrifternas profetiska vittnesbörd, framställt som "den bok som är förseglad". De druckna identifieras också två gånger som sådana som är "ur vägen". Än en gång är detta nedtecknat i Jesaja tjugoåtta, ett främsta skriftställe om det sena regnet, där Jesaja identifierar "vila och vederkvickelse", som de druckna inte ville höra. "Vila och vederkvickelse" är ett budskap, ty det kan höras.

Detta rus har fört de druckna bort från Jeremias "urgamla stigar", vilka är den "väg" på vilken man skall vandra och finna det sena regnet, vilket av Jeremia framställs som "vila". De drucknas i Efraim förkastande av budskapet om det sena regnet är ett särskilt ämne i Guds Ord. De är druckna därför att de vägrade att återvända till den grundläggande historien, vilken tillhandahåller förebilden för de etthundrafyrtiofyra tusendens historia, vilket är det sena regnets historia.

Det "underbara verk" som fullbordas över Efraims drinkare äger rum under utgjutelsen av det sena regnet. Under det sena regnet frambringar ett provande budskap två klasser av tillbedjare, vilka åskådliggörs genom det "vin" som de dricker av. De ogudaktiga har vägrat att grunda sin profetiska tillämpning på den heliga historiens linjer, och de som använder Jesaja tjugoåtta metod "rad på rad" dricker av det "nya vinet". De ogudaktigas berusning uppenbaras genom deras oförmåga att förstå profetian, och deras blindhet förorsakades av en ovilja att vända tillbaka till de grundläggande gamla stigarna. Jesus förebrädde de ordklyvande judarna genom att fråga om de någonsin hade läst om stenen som blir förkastad och blir hörnsten.

Stenen som blir hörnets huvud representerar den profetiska sanningen att grundstenen, eller hörnstenen, fördubblas i slutstenen. Alfastenen är också omegastenen. Den främsta profetiska princip som fastställer och upprätthåller metodiken rad på rad, (vilken är den sena regnets metodik), är att början på en sak åskådliggör dess slut. Den främsta profetiska principen i den milleritiska rörelsen var dag-för-år-principen, vilken bekräftades när ängeln i Uppenbarelseboken tio steg ner. Den främsta profetiska principen i de etthundrafyrtiofyra tusens rörelse är att början

åskådliggör slutet, vilket bekräftades när ängeln i Uppenbarelseboken arton steg ner.

Guds profetiska Ord är mycket detaljerat i sin förklaring av de faktorer som är förbundna med det sena regnet. Ett av dessa förhållanden är att Efraims drinkare inte är i stånd att urskilja det sena regnet, och detta förebildades av de judar som antydde för Petrus att lärjungarna var druckna. Metodologins huvudprincip framläggs direkt såsom Alfa och Omega upprepade gånger i Guds Ord, men Ordet har blivit förseglat för dem. Metodologin, den huvudsakliga profetiska regeln och budskapet om det sena regnet är några av de helgade teman i en profetisk historielinje som framställs som ett ”förunderligt verk”.

Åter kom Herren Sebaots ord till mig; han sade: Så säger Herren Sebaot: Jag har nitälskat för Sion med stor nitälskan, och jag har nitälskat för henne med stor vrede. Så säger Herren: Jag har vänt åter till Sion och skall bo mitt i Jerusalem; och Jerusalem skall kallas sanningens stad, och Herren Sebaots berg det heliga berget. Så säger Herren Sebaot: Ännu skall gamla män och gamla kvinnor sitta på Jerusalems gator, var och en med sin stav i handen för sin höga ålders skull. Och stadens gator skall vara fulla av pojkar och flickor som leker på dess gator.

Så säger HERREN Sebaot: Om detta synes underbart i ögonen på kvarlevan av detta folk i dessa dagar, skulle det då också vara underbart i mina ögon? säger HERREN Sebaot. Så säger HERREN Sebaot: Se, jag skall frälsa mitt folk från landet i öster och från landet i väster; och jag skall föra dem hit, och de skall bo mitt i Jerusalem; och de skall vara mitt folk, och jag skall vara deras Gud, i sanning och rättfärdighet. Så säger HERREN Sebaot: Styrk era händer, ni som i dessa dagar hör dessa ord genom profeternas mun, de som talade på den dag då grunden till HERRENS Sebaots hus blev lagd, för att templet skulle byggas. Ty före dessa dagar fanns ingen lön för människa, ej heller någon lön för boskap; och den som gick ut eller kom in hade ingen frid för fiendens skull; ty jag lät alla människor resa sig, var och en mot sin nästa. Men nu skall jag inte vara mot kvarlevan av detta folk såsom i forna dagar, säger HERREN Sebaot. Sakarja 8:1–11.

Sakarja säger: ”Låt era händer vara starka, ni som i dessa dagar hör dessa ord genom profeternas mun, vilka talades på den dag då grunden till HERRENS Sebaots hus lades, för att templet skulle byggas.” Det som styrker Guds folk är budskapet om grunden som blir huvudhörnstenen. Detta budskap är att millerittrörelsens historia upprepas i de etthundrafyrtiofyratusens historia.

Kristus frågar: ”Om det är förunderligt i kvarlevan av detta folks ögon i dessa dagar, skulle det då också vara förunderligt i mina ögon?” Den frågan identifierar den profetiska perioden av Guds ”förunderliga verk” som är varje profets ämne, men den identifierar också när den laodiceiska rörelsen av de etthundrafyrtiofyra tusen förvandlas till den filadelfiska rörelsen av de etthundrafyrtiofyra tusen. Det är samma tidpunkt som när de beseglas, och samma tidpunkt då rörelsen förändras från stridande till triumferande, vilket också är den punkt där verket att förena gudomlighet med mänsklighet bland denna grupp människor fullbordas, då helgedomen verkligen renas. Detta kan igenkännas i verserna, ty den profetiska historia som framställs genom hans ”förunderliga verk” är förunderlig i Guds ögon och i kvarlevans ögon, och öga mot öga är en symbol för enhet. Den enhet som här framställs talar om beseglingen av Guds folk, som följer Lammet varthelst han går, och som har nått den punkt där de hellre skulle dö än synda och oriktigt

framställa Kristi karaktär.

Mika identifierar det forntida Israels grundläggande historia som ”underbara ting”.

Såsom i de dagar då du drog ut ur Egyptens land skall jag låta honom se underbara ting. Mika 7:15.

De ”underbara verken” är grundläggande historia, vilken är ”underbar” därför att den grundläggande historien upprepas i avslutningshistorien, representerad av slutstenen. De ”underbara verken” är den historia som börjar med hörnstenen och slutar med ”slutstenen”. Hans ”underbara verk” uppenbarades i Moses historia och upprepades i Kristi historia. Moses var hörnstenen och Kristus var slutstenen. Profetiskt är Moses alfa och Kristus omega.

”Med början hos Mose, själva alfa i Bibelns historia, utlade Kristus i alla Skrifterna det som gällde honom själv.” Messias, s. 797.

Mose undervisade, och Petrus använde Moses ord på pingstdagen för att visa att Mose var en förebild för Kristus.

Men det som Gud i förväg hade förkunnat genom alla sina profeters mun, att Kristus skulle lida, det har han så uppfyllt. Omvänd er därför och vänd om, så att era synder blir utplånade, när tider av vederkvickelse kommer från Herrens ansikte; och han skall sända Jesus Kristus, som tidigare blev förkunnad för er: honom måste himlen ta emot intill tiderna för alltings återupprättelse, om vilken Gud har talat genom alla sina heliga profeters mun från världens begynnelse. Ty Moses sade verkligen till fäderna: En profet lik mig skall Herren er Gud låta uppstå åt er av era bröder; honom skall ni höra i allt vad han säger till er. Och det skall ske att varje själ som inte hör den profeten skall utrotas ur folket. Ja, och alla profeterna från Samuel och de som följde efter honom, så många som har talat, har också förkunnat dessa dagar. Apostlagärningarna 3:18–24.

Mose såsom alfa och Kristus såsom omega fastställdes genom Petrus’ andra vittnesbörd om Mose vid pingstutgjutelsen, och därigenom betonar och identifierar Petrus att en huvudbeståndsdel i den sena regnens budskap (och den strid som väckts mot det) är den profetiska principen om ”alfa och omega”. Denna princip är de etthundfyrtyrfyra tusendes motsvarighet till år/dag-principen i den milleritiska historien. Principen om ”alfa och omega” är principen om att ’grunden blir hörnstenen’; den är principerna om ’Mose och Lammet’; och därför identifieras den av inspirationen som en av verserna i vingårdens sång, som också är Mose och Lammets sång.

Begynnelsen och slutet som framställs genom de olika profetiska linjerna representerar den historia i vilken Gud fullbordar sina ”underbara gärningar”, och det är det ljus som framträder genom att inse vad symbolen för ”underbara gärningar” representerar som förvandlar en Laodicea till en Filadelfia och därmed gör honom till en sten i ett tempel som håller på att byggas, liksom det milleritiska templet byggdes under 46 år fram till den 22 oktober 1844, då Herren plötsligt kom till sitt tempel.

Om ni nu har smakat att Herren är nådig. När ni kommer till honom, den levande stenen, som visserligen har förkastats av människor men är utvald av Gud och dyrbar, så blir också ni,

såsom levande stenar, uppbyggda till ett andligt hus, ett heligt prästerskap, för att frambära andliga offer som genom Jesus Kristus är välbehagliga för Gud. Ty det heter också i Skriften: Se, jag lägger i Sion en utvald, dyrbar hörnsten, och den som tror på honom skall inte komma på skam. För er alltså som tror är han dyrbar, men för dem som är olydiga gäller: den sten som byggnadsarbetarna förkastade har blivit en hörnsten, en stötesten och en klippa till fall, för dem som stöter sig vid ordet och är olydiga; därtill var de också bestämda. Men ni är ett utvalt släkte, ett konungsligt prästerskap, ett heligt folk, ett egendomsfolk, för att ni skall förkunna hans härliga gärningar, han som har kallat er från mörkret till sitt underbara ljus. Ni som förut inte var ett folk är nu Guds folk; ni som inte hade fått barmhärtighet har nu fått barmhärtighet. 1 Petrus 2:3–10.

Att bli kallad in i hans underbara ljus utpekar när kallelsen ges, ty vägmärket 1888, vilket genom inspirationen är sammanfogat så att Koras uppror i Moses alfa-historia, när det förs fram till de sista dagarna, sammanfaller med 11 september, då det laodiceiska budskapet anländer tillsammans med den tredje ängeln enligt inspirationen. Laodicéer i profetian är ”blinda”, vilket betyder att de befinner sig i mörker, och kallelsen att komma ut ur mörkret började när det laodiceiska budskapet anlände år 1856, 1888 och 11 september. Vid 11 september var ”kallelsen ut ur mörkret” inte endast en kallelse att förstå ljuset från ängeln i Uppenbarelseboken arton, utan också en kallelse till åhöraren in i just den historia där Guds ”underbara gärningar” skall finna sina fullkomliga uppfyllelser.

Det har upprepade gånger under de gångna tre årtiondena visats att den profetiska definitionen av det ”eviga evangeliet” är en historia där en profetisk sanning avförseglas, vilken inleder en trefaldig prövningsprocess, med två särskiljande kännetecken i de tre prövningarna. De två första prövningarna är till sin natur annorlunda än den tredje, ty den tredje är ett lackmusprov som visar huruvida du har bestått den första och den andra prövningen. Den andra särskiljande egenskapen i det eviga evangeliet är att du måste bestå den pågående prövningen för att vara delaktig i den efterföljande prövningen.

Historien om de ”underbara verken” är också den historia där det ”eviga evangeliet” når sin höjdpunkt, ty den domens stund som förkunnas av den förste ängeln och identifieras som det eviga evangeliet finner sin fullkomliga uppfyllelse med början vid 11 september. Den dom som varnas för i fråga om milleriterna var den 22 oktober 1844, då dörren stängdes i liknelsen om de tio jungfrurna, och detta förebildade därmed söndagslagen, då dörren åter stängs i liknelsen om de tio jungfrurna. 11 september förkunnar att stunden för Guds verkställande dom börjar vid söndagslagen, på samma sätt som milleriterna förkunnade att stunden för undersökningsdomen började den 22 oktober 1844.

Från 11 september fram till söndagslagen är en tidsperiod som framställs som ”Guds underbara verk”, och liksom grundstenen som blir ”hörnstenen”, och liksom ”pingsttiden”, och liksom ”Habackuk kapitel två”, och som ”beseglingstiden för de etthundrafyrtiofyra tusen”, och som ”prövotiden genom vilddjurets bild”, och som ”det eviga evangeliet”, och som ”den heliga historien från 1840 till 1844”, och som historien i ”Uppenbarelseboken kapitel tio”, och som ”historien från Kristi dop fram till Hans död.”

Den historia som representerades i en fraktal genom Hans dop inledde perioden om 2520 dagar, som slutade vid korset. Kristi dop representerade Hans död, begravning och uppståndelse, vilket bokstavligen uppfylldes vid slutet av de 1260 dagarna.

När den helige Ande sänkte sig vid Kristi dop, förebildade det nedstigandet av ängeln i Uppenbarelseboken arton den 11/9. Tolvhundrasextio profetiska dagar senare uppfylldes de händelser som symboliserades genom dopet bokstavligen vid korset. Historien från dopet till korset innehåller en symbolisk alfahistoria som uppfylls bokstavligen vid periodens slut. Alfa- och omegahistorierna är fraktaler av hela den övergripande historien. Historien från dopet till korset är ”Guds underbara verk”, och denna historia framställs också genom ”Kristi dop” och även genom Hans bokstavligen ”död, begravning och uppståndelse”, och därför också genom ”det forntida Israels dop i Röda havet”, och även genom ”de åtta själarnas dop under Noas historia”. Alla dessa perioder representerar historien om Hans ”underbara verk”.

När det gäller talet 8 som en symbol för uppståndelse, var det de åtta själarna på arken som utgör det första omnämnandet av talet åtta som en symbol, och enligt principen om det första omnämnandet finns alla de profetiska detaljerna i detta första omnämnande. De åtta själarna går från den gamla jorden till en ny jord, gör de inte det?

Dessa åtta själar levde genom regnets tid, men alla som vägrade att ta emot regnets varningsbudskap dog, eller hur? De ”8” själar som går till den nya jorden och som representeras genom historien om det förkastade varningsbudskapet, den stängda dörren, regnet och den nya jorden, gick igenom en dispensationsförändring från den gamla världen till den nya världen.

Den hushållningsmässiga förändring som kännetecknar de åtta själarna, vilka är de etthundrafyrtiofyra tusen, är övergången från Laodicea till Filadelfia, vilket också är övergången från den kämpande kyrkan, bestående av vete och ogräs, till den triumferande kyrkan, bestående enbart av den första fruktens veteoffer, vilket lyfts upp som ett baneroffer för hela världen att se, likt åsynen av en ensam båt på stormiga vatten. Dessa människor är de 8 som är av de 7, och berättelsen om arkens övergång och övergången genom Röda havet är båda illustrationer av Hans ”underbara gärningar”.

Dessa själar är de som blev uppväckta till liv i uppfyllelse av Uppenbarelseboken 11:11. De är Guds förbundsfolk, representerade av sin fader Abraham, som bar förbundets tecken genom omskärelsen, vilken skulle äga rum på den åttonde dagen.

Alla dessa linjer representerar samma tidsperiod, och den tidsperioden börjar med 11 september som grund och slutar vid söndagslagen. 11 september är grundstenen och söndagslagen är hörnstenen. I historien om återuppbyggandet av Jerusalem på Nehemjas och Esras tid fullbordades grunden under den första förordningens historia, och själva templet färdigställdes långt före den tredje förordningen. I milleritisk historia lades grunderna i maj 1842, när 1843 års karta publicerades. Det milleritiska templet skulle vara under uppförande i fyrtiosex år, från 1798 till 1844. Före den 22 oktober 1844 var det milleritiska templet färdigställt, varvid hörnstenen var Midnattsropet. När Midnattsropet avslutades den 22 oktober 1844 hade alfa och den tredje förordningen år 457 f.Kr. mött sin motsvarighet i omega år 1844. 457 f.Kr. som alfa för de 2300

åren och 1844 som omega. Båda är desamma på en nivå, ty en förordning eller en ängel är båda budskap, och de typifierar båda söndagslagen, där det kommer att finnas en förordning och där den tredje ängels budskap sväller till ett högt rop.

Från 457 f.Kr. till 408 f.Kr. angav Daniel fyrtionio år som den tidsperiod under vilken judarna skulle fullborda byggandet: "gatan skall åter bli uppbyggd, likaså muren, även i svåra tider."

Så vet och förstå: från den tid då ordet gick ut om att Jerusalem skulle återställas och byggas upp intill Messias, Fursten, skall det vara sju veckor och sextiotvå veckor; gatan skall åter byggas upp och muren, och detta i tider av trångmål. Daniel 9:25.

457 f.Kr. och 1844 är alfa och omega för profetian om de 2300 åren. Båda är förebilder på söndagslagen, ty såsom ett alfa och omega är de desamma, och besvikelsen år 1844 sammanställs genom inspirationen med besvikelsen vid korset. Om 1844 är en förebild på korset, och det är det, då är dess motsvarande alfa (457 f.Kr.) det också. Tiden från 1844 till 1863 åskådliggör den tredje ängels prövningsprocess. Denna prövningsprocess representeras av de 49 åren mellan det tredje dekretet, söndagslagsdekretet, och fullbordandet av arbetet med gatan och muren, vilket sker i en tid av trångmål.

457 f.Kr. till 408 f.Kr. är alfahistorien för de 2300 åren, vilken åskådliggör omegahistorien från 1844 till 1863. Dessa båda historier åskådliggör de etthundafyrtiofyrtatusens historia efter det att de blivit beseglade vid söndagslagen intill dess att människans nådatid avslutas. De etthundafyrtiofyrtatusens verk är att kalla män och kvinnor tillbaka till de "gamla stigarna", vilket av Jesaja framställs som att återuppbygga de gamla ödeplatserna, och vilket Jeremia identifierar som den stig som leder till budskapet om det sena regnet. "Muren" är Guds lag, vilken de etthundafyrtiofyrtatusen skall framställa för hela världen såsom ett baner. Detta skall äga rum under den tredje islamska ve-signalens bekymmersamma tider, ty det är islam som uppretar folken. Verket och de bekymmersamma tiderna fortsätter tills Mikael står upp.

Om du alltså kan se att 457 f.Kr. till 408 f.Kr. är en profetisk period som började med det tredje dekretet och förebildade en profetisk period som började år 1844 med den tredje ängels ankomst och slutade år 1863, då kan du se att deras förbindelse med 2300-årsprofetian, antingen som begynnelsepunkt eller som slutpunkt, identifierar dem som alfa och omega i förhållande till varandra. Nehemjas betryckta tider åskådliggör den betryckta tid som ledde fram till och inbegrep inbördeskriget. Perioden om fyrtionio år i alfa-historien representerar perioden om 19 år i omega-historien. Denna 19-årsperiod representerades också av de 19 åren i början av Jesajas 65-årsprofetia.

Ty Syriens huvud är Damaskus, och Damaskus huvud är Resin; och inom sextiofem år skall Efraim krossas, så att det inte mer är ett folk. Jesaja 7:8.

Jesaja framlade denna profetia år 742 f.Kr., och 19 år senare, år 723 f.Kr., fördes det norra riket bort i fångenskap för 2520 år, vilka slutade 1798. De 19 åren från 742 f.Kr. till 723 f.Kr. motsvarar de 19 åren från 1844 till 1863, ty de första 19 åren är denna profetias alfa och de sista 19 dess omega. I denna 19-åriga historia konfronterades den ogudaktige kungen Ahas av Jesaja med

budskapet om det sena regnet, vilket i vers åtta framställs som budskapet om de ”sju tiderna”. Ahas förkastade budskapet, liksom den laodiceiska milleritiska adventismen gjorde 1863.

Under den perioden besökte Ahas överstepräst Assyrien, förde tillbaka ritningen till deras hedniska tempel, och Ahas lät uppföra det på gården till Guds tempel. Denna linje är parallell med berättelsen om den olydige profeten som inte skulle återvända till Juda samma väg som han kom, men gjorde det och blev bedragen av en falsk och lögnaktig profet, vilket representerar återvändandet till avfällig protestantisk metodologi för att dölja sig för den milleritiska förståelsen av de ”sju tiderna”, i en klassisk uppfyllelse av att en hund vänder tillbaka till sina egna spyor.

Detta ägde rum medan ett inbördeskrig mellan det norra riket och det södra riket började ta form och utgör därmed en förebild för inbördeskriget i Förenta staterna, då perioden om 19 år upprepades. 742 f.Kr. till 723 f.Kr. representerar 19-årsperioden 1844 till 1863, vilken representerar perioden från söndagslagen till prøvotidens slut. Historien från 9/11 till söndagslagen är historien om vilddjurets bilds test inom Förenta staterna, vilket dupliceras i den världsomfattande prövningen genom vilddjurets bild som börjar vid söndagslagen. Av denna anledning representerar de 19-årsperioder som står för tiden från söndagslagen till prøvotidens slut också historien från 9/11 till söndagslagen, vilket är historien om Hans ”underbara gärningar”.

Vi kommer att fortsätta i nästa artikel.

Och Herrens ord kom till mig; han sade: Du människobarn, vad är det för ordspråk ni har i Israels land, när ni säger: Tiden drar ut, och alla syner slår fel? Säg därför till dem: Så säger Herren Gud: Jag skall göra slut på detta ordspråk, och man skall inte längre använda det som ett ordspråk i Israel. Men säg till dem: Tiden är nära, och uppfyllelsen av varje syn. Ty det skall inte mer finnas någon fåfäng syn eller smickrande spådom i Israels hus. Ty jag är Herren. Jag skall tala, och det ord som jag talar skall gå i uppfyllelse; det skall inte längre dröja. Ty i era dagar, ni upproriska hus, skall jag tala ordet och fullborda det, säger Herren Gud.

Åter kom Herrens ord till mig, och det löd: Du människobarn, se, de av Israels hus säger: Den syn som han ser gäller dagar långt fram i tiden, och han profeterar om tider som är fjärran. Säg därför till dem: Så säger Herren Gud: Ingen av mina ord skall längre uppskjutas, utan det ord som jag har talat skall fullbordas, säger Herren Gud. Hesekiel 12:21–28.